

Динозаврик шукає свій талант

Пабло, маленький паразавролоф, обожає школу!
У нього найкраща вчителька, пані Банг, і чимало друзів.

Сьогодні пані Банг принесла гілочки.

— Ми збудуємо халабуду на дереві? — підскочив Пабло.

— Ні, — усміхнено відповіла пані Банг. — Ми малюватимемо на піску.

Археоптерикс Уа малює дерево, а спинозавр Піт — портрет свого друга. Пабло старанно водить гілочкою. Він намагається намалювати вулкан... але чомусь його вулкан більше схожий на карлючки. Зі школи Пабло вийшов засмучений.

— Що трапилося? — запитала його тітонька.

— Я нікчема! — похнюпився Пабло. І розповів про гарні малюнки інших дітей та про свої карлючки.

— Це не означає, що ти нікчема, — заспокоїла його тітонька. — Я теж не дуже добре малюю...

— Правда? — запитав Пабло.

— Звісно! — відказала тітонька.

Наступного дня пані Банг принесла до школи плетений кошик і круглий м'яч. Брахіозавр Зель відбиває м'яч ногами, і... бумс! М'яч у кошику.

Космоцератопс Крок підбиває м'яч хвостом, і... бумс! М'яч у кошику. Пабло штовхає м'яч головою. Бубумс! Пабло перечіпляється й сам падає в кошик.

Коли Пабло виходив зі школи, вигляд у нього був похмурий.

— Що таке? — запитав його дядечко.

— Я нікчема! — сказав Пабло й розповів, як кидав м'яч і що із цього вийшло.

— Це не означає, що ти нікчема, — заспокоював його дядечко. — Я теж незграбний, коли граю в м'яча.

— Правда? — запитав Пабло.

— Звісно! — відказав дядечко.

Наступного дня пані Банг принесла землю.

— Ми садитимемо квіти? — спитав Пабло.

— Ні, — усміхнулася пані Банг. — Ми ліпитимемо фігурки із землі.

Пік, мікрораптор, робить мікрораптора. Зік, еораптор, зліпив сім'ю еорапторів. А в Пабло виходять... якісь кульки!

Пабло вийшов зі школи сердитий.

— Що з тобою? — запитав його тато (на спині в тата сиділа менша сестричка Пабло, яка зраділа братові).

— Я нікчема! — відповів Пабло. — Я малюю як нікчема, граю в м'яч як нікчема, ліплю як нікчема... Нікчема, нікчема, нікчема!

— Не кажи такого, синку, — заперечив тато. — Ти розумний маленький динозаврик, чудовий старший брат... А найголовніше — ти наш улюбленець!

Пабло всміхнувся, щоб догодити татові, але, щиро кажучи, він радше був би чемпіоном бодай у чомусь, аніж улюбленцем-нікчемою!

Тієї ночі у своєму гніздечку Пабло замислився: «Я впевнений, що можу знайти в собі талант. Свою суперсилу!.. Відзавтра пробуватиму все!».

На ранок Пабло вирішив дістатися школи бігцем, але друзі його перегнали. Він спробував жонглювати камінчиками, але ті затарабанили йому по голові. Почав танцювати, але зашпортався.

Зік

Пабл

— З тобою все гаразд, Пабло? — запитала пані Банг, допомагаючи йому підвестися.

— Так... — відповів малий паразавролоф. Але він дедалі більше сумнівався, чи має бодай якийсь талант.

У класі динозаврики готуються до шкільного свята. Усі вирізають, клеять, малюють і розфарбовують. Пабло працює не покладаючи лап, але...

— Ти ріжеш криво, — зауважує Зель.

— Ти все вимазав клеєм! — каже Зік.

Пабло більше не наважувався нічого робити.

«Коли так, краще я не піду на свято...» — подумав він.

Уранці в день свята вже всі зібралися... крім Пабло.

— Ти не поспішаєш на свято? — здивувалася мама.

— Я не хочу йти... — сказав Пабло.

— Але чому? — запитав тато. Пабло знизав плечима. Сестричка потягнула його за лапу.

— Гаразд, я піду... — здався Пабло.

